

## ***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. július 28-án.***

**Textus:** Máté evangéliuma 13. rész 24-30. versei: „Más példázatot is mondott nekik: »Hasonló a menynek országa ahhoz az emberhez, aki jó magot vetett a szántóföldjébe. De amíg az emberek aludtak, eljött az ellensége, konkolyt vetett a búza közé, és elment. Amikor a zöld vetés szárba szökött, és már magot hozott, megmutatkozott a konkoly is. A szolgák ekkor odamentek a gazdához, és azt kérdezték tőle: Uram, ugye jó magot vetettél a földedbe? Honnan van akkor benne a konkoly? Ellenség tette ezt! - felelte nekik. A szolgák erre megkérdezték: Akarod-e, hogy kimenjünk, és összeszedjük a konkolyt? Ő azonban így válaszolt: Nem, mert amíg a konkolyt szednétek, kiszaggatnátok vele együtt a búzát is. Hadd nőjön együtt mind a kettő az aratásig, és az aratás idején megmondom az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, kössétek kévébe, és égessétek el, a búzát pedig takarítsátok be csűrömbe.«”

### ***Kedves Testvéreim!***

Az elmúlt héten a hittanos táborban Jézus több példázata is a gyerekek elé került. Többek között a magvető példázata, és a most hallott búza és konkoly példázata is. Ez szervesen kapcsolódik a magvető történetéhez. Hiszen itt is kimegy az ember, hogy jó magot vessen a szántóföldjébe.

A búza és a konkoly példázata azonban nem foglalkozik már azokkal a magokkal, amelyek az útfélre estek, vagy a sziklák, esetleg a gyomok közé. Csak azokról a búzamagokról szól ez a példázat, amelyek a jó földbe estek, amelyek a helyükre kerültek. Így kimondhatjuk nyugodtan, hogy ez a példázat már nem Isten és ember viszonyáról beszél, hanem Isten és az ellenség viszonyáról.

Az első amit meg kell vizsgálnunk, hogy mi is a konkoly? Mi az, amit az ellenség vet? Ha pusztán mezőgazdasági szempontból nézem, akkor az egy gyomnövény, ami elveszi a teret, a vizet, a levegőt a búzától. Ha ott a konkoly, akkor a termés nem alakul ki olyan könnyen. Jézus ezzel a példával akarja megvilágítani azt, hogy mit is tesz az ellenség, hogy mit vet a búza közé. A konkoly az, ami elrontja, megrontja a szárba szökkenő vetést.

Alapvetően a konkoly az Isten által elvetett jó közé behintett rossz. Ez pedig nem látványos. Csak ott van a háttérben, csak alattomosan megrontja mindazt a jót, amit Isten elindított. Mondhatnám azt is, hogy a konkoly maga a kételkedés. Tényleg el kell nekem hinni mindent, amit Isten mondott?

Milyen sokszor ott van a kétség mibennünk is. Tényleg úgy van minden, ahogyan Isten mondta? Tényleg minden jó, amit Ő ad? Jól értem én egyáltalán a Bibliát? A kétség pedig megront mindent. Ahogyan a konkoly is felnövekedett a búzával együtt, úgy a kételkedés is növekszik mibennünk. Máris elérte célját az ellenség: a kételkedés megrontja a jó érzést, az áldást, amit kaptunk.

A kételkedő kérdések pedig ott vannak mindenben. Tényleg minden jó, amit Isten tesz? Akkor miért van háború, akkor miért vannak feszültségek, akkor miért van az, hogy az egyik ember hatalmat gyakorol a másik felett? Tényleg mindenkit szeret Isten? Akkor hogyan lehetséges az, hogy nagyon sok mindennel meg kell küzdenem, hogy az engem körülvevő emberek nem mindig szeretnek engem, hogy még a legjobb barátaimmal is összeveszek néha?

A kétségeink elrontják a legjobb érzést is. Örülünk annak, hogy ilyen sok gyerek volt a táborban. Örülünk annak, hogy találkoztak mindazzal, ami segít nekik eligazodni az életükben. Örülünk annak, hogy egymással jó kapcsolatokat építettek ki. Még ebben az örömben is ott lehet a kétség. Tényleg jól sikerült minden? Jól érezték igazán a gyerekek magukat?

A kérdéseink és kétségeink között ne felejtjük el, hogy bár a konkolyt veti az ellenség, de Isten áldása, a Mindenható által elkezdett jó itt van velünk, a szívünkben, az életünkben. Azt senki nem veheti el tőlünk. A gyülekezeti táborban megtapasztalt áldásokat nem veheti el senki attól a 84 embertől, aki ott volt. A hittanos táborainkban, meg az ifjúsági táborban átélt élményeket senki nem veheti el attól a 150 gyerektől és fiattaltól, aki mindezeknek részese volt. A gazda, az Úristen kimegy, hogy vesse a jó magot, a békességet, a szeretetet, az áldást mindannyiunk szívébe.

Isten jelenléte és ereje azonban soha nem tehet minket elbizakodottá. A példázatban ugyanis szerepel az ellenség. Igenis van valaki, aki tönkre akarja tenni Isten munkáját. Nevezhetjük nagyon sokféle formában: Sátánnak, ördögnek, kísértőnek, Lucifernek, diabolosz-nak, vagyis olyannak, aki mindent szétdobál, mindez a lényegesen nem változtat. Van egy ellenség, aki mibennünk is le akarja rombolni Isten áldásait. Éppen ezért azt is végig kell gondolnunk, hogy milyen az ellenség, aki ebben a példázatban megjelenik.

## ***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. július 28-án.***

Meg tudjuk róla, hogy éjszaka dolgozik. Amikor minden rendes ember alszik, amikor mindenki más pihen, amikor senki nem figyel, akkor a sötétben megjelenik az ellenség. Nem vállalja tetteit a világosságban. Nem mer odaállni a gazda elé, hogy nézd csak, én ezt meg ezt teszem. Csak megjelenik a sötétben, hogy elvégezze rontó munkáját. Érdekes, ahogyan Jézus mondja. Ellenség tette ezt. Nem mondja, hogy ez vagy az, nem is azt mondja, hogy „az” ellenség tette ezt. Általánosságban mondja. Olyan valaki tette ezt, aki ártani akar nekünk.

Az ellenség pedig fordítottja mindannak, amit a gazda tesz. A gazda jó magot vet, az ellenség gyomnövényt, konkolyt. A gazda nappal dolgozik, az ellenség éjszaka. Vagyis kimondhatjuk, hogy mindaz, ami Istennel ellenkezik, az ellenség műve. Mindaz, ami a rombolásról, a békétlenségről, a szeretetlenségről szól, az ellenség műve. Sőt, a sértettség érzése is az ellenség műve. Gyökössy Endre a XX. század egyik leghíresebb református igehirdetője mondta egy alkalommal: „a keresztyén ember soha nem sértődik meg”. Amikor azt érezzük, hogy megbántottak minket és ezért elhagyjuk Isten ügyét, akkor csak engedünk az ellenség csábításának. Az ellenség ugyanis pontosan akkor éri el célját, ha sikerült mindent összekuszálni, sikerült mindent elrontani.

Az ellenségnek van még egy nagyon fontos jellemzője. Amikor sikerült mindent elrontani, akkor egyszerűen elmegy. Mindent ott hagy. Mondhatom azt is, hogy észrevétlen marad. Nem hirdeti fennen, hogy én most valami rosszat hoztam. Egyszerűen csak megteszi, majd elmegy. Nekünk, keresztyén embereknek ezért kell különösen is figyelnünk arra, hogy ne dőljünk be ennek. Az ellenség ugyanis azt akarja elhitetni velünk, hogy nem is ő volt, hanem mondjuk a szomszéd, a mellettem lévő gyülekezeti tag, vagy valamelyik embertársam. Az ellenség, amikor elmegy, akkor nem tesz mást, mint előkészíti a terepet annak, hogy a rossz az emberek között kifejlődjön.

Eddig arról beszéltem, hogy milyen a rossz, hogy milyen az ellenség. Fontos tudnunk azt is, hogy milyen a gazda, aki mindezek ellenére kezében tartja az eseményeket. Olyan, aki minden ellenség ellenére is jó magot vet a földjébe. Őt nem érdekli, hogy mi történhet vele. Nem azon gondolkodik, hogy mennyi minden érheti azt a vetést. Hanem teszi azt, ami lényéből fakad. Isten ugyanis mindig a jót adja. Ahogyan a teremtetéskor minden jó volt, amit megalkotott, hiszen lényéből csak a jó áradhat ki, így van ez a mi életünkkel is. Mindig a jó árad ki belőle.

Ugyanakkor erre a jóra folyamatosan figyel. A küldöttei járnak és figyelik a vetést. A gazda pontosan ellenkezője az ellenségnek, aki azonnal otthagya mindent. A gazda szeme figyel arra, ami az Övé. Ezért fontos nekem is kimondani azt, hogy életem melyik részét tartom olyannak, ami Istené. Övé a lelkem? Ha igen, akkor biztos lehetek benne, hogy Ő folyamatosan figyel rám. Övé a családom? Akkor biztos lehetek abban, hogy Ő gondoskodik a szeretteimről. Övé a pénztárcám, a bankszámlám, minden pénzügyem? Akkor biztos lehetek abban, hogy az Ő figyelmét nem kerüli el az anyagi életem sem. Ami a gazdáé, arra Ő folyamatosan odafigyel.

Azonban nem csupán odafigyel, hanem előre is gondolkodik. A szolgák minden további nélkül kitépnék a gonosz által elvetett konkolyt. A gazda azonban tudja, hogy ezzel ártanának a jó vetésnek is. A konkollyal együtt ugyanis kiszakadna a búza is. Az a tapasztalat, mely szerint a rossz magával rántja a jót is, ez létező tapasztalat. (Gyerekek között lehet látni, hogy a rossz példa sokszor nagyon gyorsan terjed – egy bolond százat csinál.) Éppen ezért nem hagyja a gazda, hogy kitépjék a szolgák a rossz vetést.

Végül pedig azt is megtudjuk a gazdáról, hogy a végén a rosszat elpusztítja. Itt egyértelmű, hogy van ítélet. Bár az aratásig együtt nőhet a jó a rosszal, de az aratáskor a konkolyt külön gyűjtik, és az megégetésre kerül. Itt pedig már mindegy, hogy mi az arány, hogy mennyi a búza és mennyi a konkoly. A lényeg az, hogy a gazda a végén a rosszat, a használhatatlant pusztulásra ítéli.

Tudom, hogy a mai világba, felvilágosodott gondolkodásunkba nehezen illeszthető bele ez a gondolat. Mégis nekünk, keresztyén embereknek ezzel a tudattal kell élnünk. A gazda az aratáskor a rosszat megégeti. Ez pedig azokat figyelmezteti, akiknek a szívében ott van Isten jó vetése. Figyelmeztet, hogy ne hagyjuk a jót elnyomni, ne hagyjuk, hogy a szívében az ellenség által elvetett rossz meggyökerezzen.

Halljuk meg ezen a mai vasárnapon a búza és konkoly példázatán keresztül Isten üzenetét. Ragaszkodjunk Istenhez, hogy mibennünk a szeretet és a békesség uralkodjon. Ezért legyen hitvallásunk az ének szava: „Bár bűn és kín gyötör és nehéz bár szívem, a Sátán életemre tör: kétségbe nem esem. Jézusban bízva én szívemet átadom, mert így tudom: akármilyen érzésem, Atyám szeretet nagyon.”

***Amen!***